

VÅRA BARN IAKTTAR OSS HELA TIDEN...

Hur många gånger har du sagt till ditt barn att byta kläder, borsta deras tänder, göra deras läxor eller någonting annat? Det finns egentligen inget riktigt svar, därför att det finns inte någon gräns för de antal gånger som vi måste be våra barn att göra någonting.

För de flesta av oss, så är detta en normal del av våra dagliga liv. Vi ber, och ber, och ber, och om vi lyckas, så samarbetar våra barn efter den fjärde begäran eller efter en högljudd, men i övrigt en harmlös, utskällning. Vi klagar över att våra barn aldrig lyssnar på oss; vi frågar andra mödrar hur de får deras barn att uppföra sig, äta deras grönsaker, eller gå och lägga sig. Vi rådfrågar böcker och internetsidor dygnet runt om bättre barnuppfostran och disciplin och andra föräldraskaps tekniker. Men fortfarande, så lyssnar inte våra barn.

Men, de observerar. Medans vi skriker på dem, så iakttar de oss. Medans vi bråkar med våra män, så iakttar de oss. Medans vi tyst muttrar förbannelser för oss själva åt fruktansvärda bilförare, så iakttar de. Och medans vi pratar med våra vänner i telefonen, så iakttar de oss. Om du har små krabater hemma, så börjar du kunna se detta redan nu. Du ser dem föra livliga samtal på deras batteridrivna leksaks mobiltelefoner. De vankar runt i huset med deras huvuden böjda åt sidan, deras små axlar sträcker på sig för att hålla uppe låtsas telefonen med de blinkande ljusen. Ja, våra barn ser allt vad vi gör, till och med när de inte lyssnar på ett enda ord.

Sanningen är att vi ska inte oroa oss över att våra barn aldrig kommer att lyssna på oss. Utan istället bör vi oroa oss över att de alltid iakttar oss. Det är sant! När vi ber våra barn att plocka upp deras leksaker, så lyssnar de inte. Vi höjer rösten, och de fortsätter att ignorera oss. Sedan blir vi irriterade och skriker och barnet får ett vredesutbrott eller bryter samman till ett gråtanfall.

Men inte förrän de noga noterat våra handlingar. Faktum är att varje gång vi "ber" våra barn att göra någonting, så lär vi dem en läxa. Vi ber dem göra en sak, men egentligen så visar vi för dem hur man skall göra någonting helt annat. När vi skriker på dem i vrede, så visar vi för dem hur man får någon att lyssna på oss. När vi kastar leksaker ner i leksakslådan eller sparkar bort leksaker ur vägen samtidigt som vi pekar med våra fingrar, så visar vi för dem hur man visar upp ilska.

Och tänk på när du kör dina barn till skolan på morgonen. En stressad förare kör snabbt om dig och du svänger kraftigt åt sidan för att undvika en sidokrock. "Idiot" skriker du, medans

du rättar till bilhjulen. Du skakar av dig det och tackar Allah tyst för att ingenting hände.

Dina barn i baksätet såg vad som hände. I dessa situationer, förklarar vi sällan för våra barn att den andra föraren gjorde ett misstag genom att byta fil utan att signalera eller genom att svänga till höger precis som vi passerade grönt ljus. Istället så visar vi för dem hur vi ska hantera sådana situationer: genom att svära och klaga.

Det är nästan omöjligt att ständigt hantera varje situation på ett uppförande som passar för att lära våra barn en läxa. Men om vi är medvetna om möjligheterna [och de överhängande farorna] i sådana situationer, så kan vi åtminstone utnyttja så många situationer så mycket som möjligt. Till exempel, vi vet att disciplinera våra barn är en utav de mest utmanade aspekterna varje dag.

Och hos utvärderingen av disciplineringen under dagens lopp, finner vi oss själva skrikandes, bli arga, skällandes [på våra barn] och sedan söker vi vanligtvis någon slags ånger för de arga orden eller känslorna. Om vi bara kunde se oss själva som våra barn troligtvis gör, skulle vi kanske lära oss en sak eller två.

Naturligtvis, så kan vi inte se oss själva och vi kan sällan stoppa oss själva i mitten av hettan och ilskan, men vi kan förbereda oss själva för dessa ögonblick.

Om vi i förväg kan bestämma vad vi vill lära våra barn kan vi skapa en slags spelplan för olika situationer. Till exempel, vi vill lära våra barn att de inte behöver skrika för att bli hörda. Så, nästa gång du ber din son att plocka upp hans pusselbitar och bli klar inför middagen, förbered dig mentalt.

Om du vill att han skall förstå att han måste lyssna på dig och lyda dig, fundera ut ett sätt som får honom att lyssna på dig. Be honom att titta på dig eller sätt dig ner på knä och visa honom hur han ska ta upp bitarna och lägga dem i lådan. Gör vad som helst men skrik eller skäll inte.

Om vi gör en medveten ansträngning att komma ihåg att våra barn iakttar oss, så kommer den tanken att hålla oss på plats. Vi kommer att tänka på våra handlingar, vi kommer att prata lugnt, vi kommer att kontrollera våra känslor och slutligen så kommer vi att se, genom att våra barn iakttar oss, så börjar vi uppföra oss på det sätt som vi vill att våra barn skall uppföra sig. Med andra ord, det är en cykel som slutligen tränar föräldrar och deras barn mot bättre uppförande och känslomässig behärskning.

Om vi vet att våra barn iakttar allt vad vi gör, kommer vi att vara uppmärksamma på vårt uppförande och statuera ett exempel med det uppförandet. Då kommer våra barn att bilda det goda uppförandet och i grund och botten så vinner alla.

Att göra löften är en utav de saker som orsakar svåra situationer för föräldrar som försöker vara en förebild för ett gott uppförande. Föräldrar, från alla delar av världen, har deras egna sätt att göra, hålla och bryta löften.

Det är lätt att göra löften och det är ännu lättare att bryta dem. Många gånger så gör föräldrar löften i ett plötsligt infall och kommer på senare att de inte höll löftet eller att de inte kunde hålla det. Ibland så glömmen de helt och hållet att de någonsin gjort löftet. Hur många gånger har du sagt till ditt barn, *"Ja, ja insha Allah [om Allah vill], jag ska ge dig det där [fyll i med dina egna ord] snart,"* bara för att få ditt barn tyst? Den sekunden som orden lämnar dina läppar, bör du betrakta det löftet som gjutet i sten. Ett barn som blivit lovad ett eftertraktat pris, leksak eller resa kommer aldrig glömma det löftet och kommer aldrig låta dig glömma det. I själva verket, sorgligt nog, så är det många barn som rullar ögonen när de hör deras föräldrar säga, *"Insha Allâh"* för fruktan att Insha Allâh egentligen betyder *"kanske"* eller *"ja, eller hur"* eller ett enkelt *"nej"*.

Mycket av vårt uppförande beror på vår avsikt. Om du verkligen menar att köpa den leksaken till din son, försäkra honom då att du verkligen ska köpa den. Om du inte planerar att köpa den, var ärlig då. Ett oärligt löfte kanske kan ge dig några minuter av tyst shopping tid, men i slutändan kommer det leda dig längre ner i djupet av ditt barns misstroende.

Att leda barn med falska löftet är en garanterad väg för att visa upp ett beteende som dina barn aldrig kommer att glömma och kommer troligtvis imitera i deras egna liv som vuxna. Slutligen, vi formar våra barns framtid genom vårt egna uppförande. Varför ska vi föreviga beteenden hos våra barn som vi själva inte ens bör ha? Kom ihåg, att våra barn inte bara tittar på oss utan lär sig från oss bör vara tillräckliga skäl för oss att ändra vårt uppförande innan det ingjuts i stenen av de kommande generationerna.

